

Zou u nog één klein wondertje willen doen?

‘Omdat u het bent’, zei de **Kerstman**.

‘Wat mag het wezen? Een klein beetje kerstgevoel?’

Als u het missen kunt, dan graag.

De **Kerstman** haalde een met zilverpapier omwikkeld stafje uit zijn binnenzak, ademde er tegen en stak toen de punt ervan in mijn linkeroor. ‘Diep ademen’, zei hij, ‘dieper, nòg dieper.’ Opeens begonnen de kerstklokken te luiden. Een warm behaaglijk gevoel doorstroomde mijn kille ziel. Ik voelde een oprechte genegenheid voor alle mensen in het algemeen en een vurig verlangen naar een gebraden kalkoen voor mijzelf in het bijzonder